

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

10. Testamenta novem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

Eternitatis Prodrumi Caput III.

69

§. 10. Testamenta novem.

V Eritimè dixit Plinius Junior: Falsam esse nimirum quod creditur vulgo, testamenta hominum, speculum esse morum:

D. Guarini-
monius l. 2.
Alomian-
cap. 31.
1. Ziska notæ improbitatis miles, pellem suam tympano, carnes volucribus ac feris testamento legavit, simulque suis præcepit ne templis aut monasteriis parcerent. Imperio hic nullo fuit opus, injussu & sponte animi hoc fecissent heredes. Peste Ziska obiit anno Christiano 1424. Ita Tabulae supremæ affectus veros indicant.

Hist. de vi-
ris illust.
Cisterci-
en-
sum.
2. Femina fuit quæ feli suæ testamento legavit quingentos philippeos, videlicet ut honestâ semper mensâ frueretur feli. O ridiculus hominum insanias, ô quantum est in rebus inane? De Herode olim Augustus dixerat: Herodis ego porcus esse malim quam filius. Quis hic non simili voto precetur: Hujus ego feminae feli esse malim quam famulus.

3. Illustis fenerator morti proximus, Notario & testibus accitis, supremam voluntatem conceptissimis verbis sic scribi voluit: Corpus meum reddatur terræ, è quâ sumptum est: mea verò anima demonibus detur: Cohoruerunt amici ad tam diras voces; monuerunt, & increparunt. At ille iterum ac tertium: Mea, inquit, anima detur demonibus, quia injustè plurima corrafi. Iisdem debetur anima uxoris meæ, & animæ filiorum meorum, qui, ut haberent quod in vestes, in epulas, in luxuriam infunderent, in fœnus tam varium me impulerunt. Iisdem debetur anima confessarii mei, qui tam mihi silentio improbitatem meam animavit. Dixit, & efflavit animam. O miser! heredes quidem habebis quos voluisti, funus autem & exequias, quales meruisti?

Hieron. de-
cimo con-
ment. 11.
1/a.
4. Divus Hieronymus hæredum avaritiam perstringit hoc apologo: Procellus parentis sui mortem acerbo grunnitu flevit. At cum lectis testamenti tabulis, glandis acervum & aliquot farinæ modios sibi legatos audisset, obtruncavit. Rogatus, cur tam subito fletum omnem comprimeret? Farina, inquit, & glandes os mihi obstruunt. Verè hic hæredis fletus, sub personâ risus erat. Ea mens est hodie plurimorum hæredum; legata inhiant, suppellectilem asportant, monetam numerant, quidquid Manibus fiat legatoris: quiescat, ut meruit. Sed tabellæ testamentarias sanctiores inspicimus.

Lippelo 7.
Novemb.
5. Sanctus Hieron. martyri, quarto die antequam ad mortem educeretur, matri & forori facultates suas, Rusticio autem, qui Ancyræ Rempublicam administrabat, suam manum jam abscissam testamento legavit. Sic Nicodemus Gamalieli ligneam Christi crucifixi statuum, legatum nobile reliquit.

6. Sanctus Hilarion cum annum ageret octogesimo, hæredem ex asse scripsit Hefychium absentem holographâ hac scripturâ. Omnes divitias meas, Evangelium scilicet & tunicam saccineam, cucullam & palliolum Hefychio amantissimo relinquo. Hæc totius suppellectilis nomenclatura.

8. Athanas.
in vita Ant.
cap. 58.
7. Antonius Magnus testamentum nuncupavit in hac omnino verba: Locum tumuli mei, præter vestram dilectionem, nemo noverit. Vestimentorum autem meorum sit ista divisio: Melotem & pallium tritum, Athanasio episcopo date, quod mihi novum ipse detulerat. Serapion episcopus aliam accipiat melotem; vos ciliicium vestimentum. Et valete viscera mea, Antonius enim migrat. Vix verba finit, ruentibus in amplexum discipulis, pedes paululum extendens, mortem hilari vultu admisit.

Lana. in vi-
ta Joan.
cap. 49.
Reverend.
missa p. 203.
8. Sanctissimus Alexandrinus Patriarcha Joannes Eleemosynarius, ultimæ voluntatis tabulas in hunc sensum conscripsit: Gratias tibi ago, Deus, qui me moriente non nisi unum tremissim ex omni thesauro, quem habui, superesse voluisti. Cum Alexandria me suum

A dixisset antistitem, inveni octoginta centenarios auri: his addiderunt amici Christi pecuniam parvè innumera-
bilem, quam omnem, ut quæ Dei erant, Deo darem, in pauperes erogavi. Unde qui remansit tremissis, iisdem dandus est. Hic illud verissimum: Expeditissima testamenti ratio est, si priusquam finias, omnia in stipem conferas.

9. Hic addendum cujusvis Christiani hominis testamentum: solum mutetur nomen, annus, dies; cetera omnia omnibus sunt æqualia.

Ego Acharius Victor, curro ad aternitatem ab anno 1581. à mense Augusto, à die 15. Augusti, & annos æternos in mente habui. Nunc spiritum commendo Deo; & quia rem suam terræ negare non possum, corpus tibi & vermibus lego. E bonis nihil jam meum, nisi boga voluntas, quam mecum defero ad Dei tribunal. Cetera sic dispono:

1. Inimicis meis omnibus ignosco de corde meo.

2. De peccatis meis omnibus sincerè DOLEO.

3. CREDO in Christum Jesum redemptorem meum amantissimum, & in hac fide Ecclesiæ sacramenta expeto.

4. SPERO à Dei bonitate vitam æternam.

5. DILIGO Deum meum ex toto corde meo, super omnia, & in sanctissimam Dei voluntatem me totum plenissimè RESIGNO.

Valere, agrotare, vivere, mori, quandocumque Domino visum, paratissimus: Fiat voluntas Dei.

Nisi Christianus quilibet, & vitam, & suprema sua sic ordinet, inale vixisse, pejus mortuus fuisse, censendus est. Consummat hora mortem extremam non facit.

§. 11. Epitaphia novem.

E Pitaphia, Nevii superbissimum, Plauti vanissimum, Gell. lib. 1.
Pacuvii modestissimum scriptor Atticarum No- cap. 24.
ctium proponit legenda. Nos ad alia.

C 1. In primaria Germaniæ civitate duo sunt sibi proxima sepulchra; senis & juvenis, atque idem, quod multi putant, epitaphium habent. Senistumulus hanc habet Gen. cap. 5.
inscriptionem; ET MORTUUS EST. Quod & Adami, pluribus
& complurium aliorum cenotaphium est. Idem hoc
etiam juvenis tumbar inscriptionem; ET MORTUUS EST.
Sed observa Lector, huic alteri additum interrogandi
signum, quod à priori abest. Proinde prudens scriptor
hoc voluit de se dicere: Senex iste, plurimas ætates,
hiemes quoque plurimas vidit, tanquam ei mors paritura
videretur; expertus varia, per humanas demum mis-
erias & ætatis fluxum, redactus est ad capulum, ET
MORTUUS EST.

At verò juvenis epitaphium, ET MORTUUS EST? sic interpretandum: Hic juvenis ab opibus, à formâ, à corporis viribus præstans, Mulus & Apollinij charus, Gratiarum & Fortunæ pullus, nondum annos viginti natus, mortis securus, tamen iam immortalis, omnesque Parcas decepturus vixit, ET MORTUUS EST? Capularem illum senem esse mortuum pauci dolent, nemo miratur: florentissimum hunc juvenem à morte abreptum mirantur omnes, plurimi dolent. Ego mortuus est, quærent, tam formosus, tam vegetus, tam graciosus juvenis? heu dolor! quam Parce nesciunt ulli parcere!

Huic sepulchralem inscriptionem addo, inter ceteras non numerandam, ideo illum velut in marginem notas rejicio, curioso solum lectori spectandam.

Exstat epitaphium antiquum Bononiæ, quod multorum fatigavit ingenia; verba epitaphii hæc sunt.

A M. P. P. D.

Ælia, Lælia, Crispus, nec vir, nec mulier, nec Androgyna, nec puella, nec juvenis, nec anus, nec pudica, nec impudica, nec omnia, sublata neque fame, neque ferro, neque veneno, sed omnibus. Nec calo, nec aquis, nec terris, sed ubique jacet.

Lælius